

# Člověk ve stvoření.

Člověk nemá ve skutečnosti žít podle stávajících představ, ale má být více **člověkem citu**. Tím by se stal nutnou spojovací částí k dalšímu vývoji celého stvoření.

Poněvadž v sobě spojuje jemnohmotnost onoho světa a hrubohmotnost tohoto světa, může obojí přehlédnout a současně prožít. Navíc má ještě k dispozici nástroj, který ho staví na vrchol celého hrubohmotného stvoření: Rozum. S tímto nástrojem může řídit, tedy vést.

Rozum je to nejvyšší pozemské a má být **kormidlem** pozemského života, zatímco **hybnou silou** je citění, které pochází z duchovního světa. Půdou rozumu je tedy tělo, půdou citění je však duch.

Rozum je vázán na prostor a čas, stejně jako všechno pozemské, tudíž je jen produktem mozku, který patří k hrubohmotnému tělu. Rozum nemůže být činný nad prostorem a časem, přestože on sám je jemnohmotnější než tělo, avšak přece je ještě natolik hutný a těžký, než aby se uplatnil nad místem a časem. Je tedy úplně vázán na zemi.

Avšak cit (ne pocit) je nad prostorem a časem, vzhledem k tomu, že přichází z duchovna.

Takto vybaven, mohl být člověk vroucně spojen s jemnohmotností, ano, dokonce mít spojení s čistě duchovním, a přece žít a působit uprostřed všeho pozemského,

hrubohmotného. Pouze člověk je tímto způsobem vybaven.

Pouze on mohl a měl vytvořit zdravé, svěží spojení jako jediný most mezi jemnohmotnými a světlými výšinami a hrubohmotně pozemským! **Pouze skrze něj, v jeho zvláštním uzpůsobení, mohl čistý život z pramene Světla dolů do nejhlubší hrubohmotnosti a odtud opět pulzovat vzhůru v nádherném, harmonickém vzájemném působení!** On stojí mezi oběma světy vytvářeje spojení, takže skrze něj jsou přikovány v jediný svět.

Avšak on tento úkol nesplnil. **Oddělil** oba tyto světy, místo aby je udržel pevně spojené. **A to byl tedy pád do hříchu!** —

Člověk byl svým právě vysvětleným zvláštním uzpůsobením skutečně předurčen za určitý druh vládce hrubohmotného světa, protože hrubohmotný svět je na jeho prostřednictví závislý, v tom smyslu, že je nucen podle jeho druhu spolutrpět, nebo jím může být povznášen, podle toho, zda proudy ze Světla a Zdroje Života mohly **čistě** protékat skrze lidstvo, či nikoliv.

Člověk však **znemožnil** pro jemnohmotný a pro hrubohmotný svět nutný tok tohoto střídavého proudění. Tak jako dobrý krevní oběh udržuje tělo svěží a zdravé, tak je tomu se střídavým prouděním ve stvoření. Podvázání musí přinést zmatek a onemocnění, které nakonec vyvolá katastrofy.

Toto zlé selhání člověka mohlo nastat, protože rozum, který pochází jen z hrubohmotnosti, nepoužíval jen jako nástroj, ale v plné míře se mu podřídil a učinil jej vládcem nade vším. Tím se stal otrokem svého nástroje a stal se jen člověkem rozumu, který se s hrdostí nazývá materialistou!

Tím, že se člověk zcela podrobil rozumu, připoutal sám sebe ke všemu hrubohmotnému. Tak jako nemůže rozum pochopit nic, co je nad rámec místa a času, tak samozřejmě ani ten, jenž se mu úplně podřídil. Jeho obzor, tedy chápavost, zužuje se s omezenou schopností rozumu. Spojení s jemnohmotností bylo tím přerušeno, vztyčila se zeď, která byla stále hutnější a nepropustnější. Protože Zdroj života, Prasevětlo, Bůh, je vysoko povznesený nad prostor a čas a stojí ještě mnohem výše než jemnohmotnost, muselo být přirozeně rozumovým spoutáním přerušeno jakékoliv spojení. Z tohoto důvodu nemůže materialista poznat Boha.

Pojídání ze stromu poznání nebylo nic jiného než pěstování rozumu. S tím bylo spojeno oddělení od jemnohmotnosti a také jako přirozený následek uzavření ráje. Lidé si ho sami uzavřeli tím, že se zcela přiklonili svým rozumem k hrubohmotnosti, poklesli tedy a dobrovolně, čili svým rozhodnutím se přikovali do otroctví.

Kam to však vedlo? Čistě materialistické, tedy k zemi připoutané, nízké myšlenky rozumu se všemi jejich průvodními účinky, prospěchářstvím, ziskuchtivostí, lží, krádežemi a útiskem, **musely** přinést tvrdé vzájemné působení stejného druhu, které se projevilo nejprve duchovně a pak také tímto přešlo do hrubohmotnosti, všechno bylo podle toho utvářeno, lidé štváni, aby nakonec byla nade vším rozpoutána ... zkáza!

Chápete nyní, že události posledních let **musely** přijít? Že to půjde ještě dál, až ke zničení? K světovému soudu, jemuž podle stávajících karmických <sup>1)</sup> zákonů nelze zabránit. Jako při bouřce, která se stahuje a nakonec musí přinést vybití a zkázu. Současné však také očistu!

Člověk nesloužil jako nutný spojovací prvek mezi jemnohmotnou a hrubohmotnou částí stvoření, nepředával neustále osvěžující, oživující a podporující potřebné střídavé proudění, nýbrž rozdělil stvoření na dva světy tím, že se zbavil spojení a zcela se přikoval k hrubohmotnosti, takže postupně musely onemocnět obě části světa. Část, která světelný proud musela zcela postrádat nebo skrze několik málo lidí měla ještě slabé spojení, ovšem mnohem tížeji. To je část hrubohmotná, která proto jde vstříc strašlivé krizi a v krátké době jí budou mocně otrásat horečné zimnice, až se vše nemocné tím stráví a pod novým, silným přítokem z Prapůvodu se konečně může uzdravit.

Kdo však bude při tom stráven?

Odpověď na to spočívá v samotném přirozeném dění: Každá **procítěná** myšlenka přijímá ihned, skrze tvořivou sílu, v ní žijící, jemnohmotnou formu, odpovídající obsahu myšlenky, zůstává neustále svázána jako provazcem se svým zploditelem, je jím však vyslána a odchází přitažlivostí stejnorodosti ve všem jemnohmotném a je hnána vesmírem s těmito pronikavě pulzujícími proudy, které jako všechno ve stvoření se oválně pohybují. Tak přijde čas, kdy v jemnohmotnosti myšlenka, jež na své cestě přitáhla stejné druhy, ožila a stala se skutečností, **vrací se zpět** ke svému prvopočátku a **východisku**, které navzdory jejímu putování s ní zůstává spojeno, aby se tam nyní vyvolala a vybíla.

Zničení zasáhne tedy v **první řadě**, při nyní očekávaném posledním uzavření účinků, ty, kteří svým myšlením a cítěním ho způsobili a byli jeho stálými živiteli, tedy materialisty. Že ničivá zpětně se vracející síla zasáhne ještě větší okruhy a dotkne se

také jen blízce přimknutých stejnorodých druhů těchto lidí, je nevyhnutelné.

Potom však budou lidé naplňovat to, co ve stvoření naplňovat mají. Stanou se spojovací částí, budou svými schopnostmi čerpat z duchovna, tedy nechají se vést svým očištěným cítěním a přenášet je do této hrubohmotnosti, tedy pozemského, přičemž rozum a nashromážděné zkušenosti budou k tomu používat jen jako nástroje, aby počítající se vším pozemským prosadili v hrubohmotném životě tyto čisté city, čímž bude celé hrubohmotné stvoření trvale podporováno, očištěno a povzneseno. Tímto může také ve vzájemném působení zdravěji proudit zpět z hrubohmotnosti do jemnohmotnosti a vznikne nový, jednotný a harmonický svět. Lidé stanou se však správným plněním svého poslání lidmi ušlechtilými a plně žádoucími, neboť také obdrží správným vřazením se do velikého díla stvoření zcela jiné síly než doposud, které jim umožní stále cítit spokojenost a blaženost.

1)

osudových